

veronica **MARS**

**AZ EZER DOLLÁRO\$
BIKINIVONAL**

Grand
Selection

ROB THOMAS és JENNIFER GRAHAM

ROB THOMAS és JENNIFER GRAHAM

veronica **MARS**

AZ EZER DOLLÁROS BIKINIVONAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Minden Kickstarter-támogatóknak

Úgy keltettétek életre az apró termetű, szőke detektívlányt, ahogy a Pán Péter-előadások közönsége a kis szőke tündért, Csingilinget, amikor visszatapsolták az életbe, mert hittek benne. Csak ti nem tapsal, hanem az adományaitokkal segítettetek.

PROLÓGUS

A BUSZOK PÉNTEK ESTEFELÉ KEZDTEK BEFUTNI a kaliforniai Neptune-ba, és folyamatosan érkeztek egészen hétfőig. Jöttek porosan, szélvédőjükre kenődött rovarokkal, horpadásokkal, amiket a felverődő kövek ejtettek az oldalukon. Dübörgő motorral parkoltak le a part mentén, és meg-megrázkódtak. Úgy remegtek, mint egy gazdája parancsát leső kutya.

Útvonalaik mint megannyi ér rajzolódtak ki a térképen, összekötve a kis tengerparti városkát a nyugati part egyetemeivel. Los Angeles-sel, San Diegóval; a San Francisco-öböl környékén lévőkkel meg a dél-kaliforniaiakkal. Phoenixszel, Tucsonnal, Renóval, továbbá Portlanddel, Seattle-lel, és még Boulderrel, Boise-val, Provóval is. Minden ablakon az üveghez préselődött, ragyogó, kíváncsi arcok pislogtak kifelé.

A buszok harmonikaajtajai csattanva nyíltak ki egymás után, és a diákok ellepték az utcákat. Szemügyre vették a homokos tengerpartot, a sétány kivilágított körhintáit, a hosszú poharakban felszolgált, mutatós koktélokot. Némelyikük előző este fejezte be a beadandó dolgozatát, mások az elmúlt éjjel még a vizsgájukra készültek. Most meg hirtelen egy meseországban találták magukat, ahol

kényükre-kedvükre szórakozhatnak. Harsány kacagással árasztották el a várost. Tök részegen botladoztak végig az utcákon, bízva benne, hogy az őket idehívó varázslat minden bajtól megóvja őket.

Ez így is ment – mindösszesen három éjszakán keresztül.

Szerda reggelre az éjjel szikrázó tengerparti város... elveszítette meszeszerűségét. Nagyon is e világinak tűnt. Mocskosnak. A kiömlött sör tócsákba gyűlt a járda repedéseiben, a sikátorok teletömött kukái sörszagot árasztottak. A kapualjak és a bokrok környéke használt óvszerekkel volt tele, a járdát üvegdarabok borították.

A Tengeri Nimfa Motel hátborzongatóan csendes volt, amikor a tizennyolc éves Bri Lafond betámolygott. Most szinte csak a tavaszi szünetre érkezett diákok laktak itt, és az élet csak a kora délutáni órákban indult be. Bri bulizni volt, mégpedig a város túlsó végében, és mire a partinak hajnali négykor leáldozott, már nem tudott taxit szerezni. Annyira még képben volt, hogy haza bírjon sétálni a motelbe. Most hullafáradtan vonszolta át magát a homokos udvaron, egészen a szobájáig, amit három legjobb berkeley-s barátnőjével vettek ki. Ez volt az egyik legolcsóbb szoba, az ablaka a parkolóban álló kukára nézett. Brit most semmi sem érdekelt, csak a zárral volt elfoglalva, és nem vágyott másra, csak bezuhanni a két franciaágy valamelyikébe, amiken egész héten osztoztak a barátnőivel.

A relaxa nyitott lamellái között sápadt fénynyaláb szökött a helyiségbe. Leah keresztben hevert az ágyon fejére szorított párnával. Még mindig a bulira felvett flitteres ruhája volt rajta. Koszos lábán kék-zöld foltok virítottak. Melanie az ágytámlának vetett háttal ült, és egy starbucksos papírpohárból hörpölt valamit. Szörfnadrágot viselt bikinifelsővel. Hosszú, szőke haja kócos volt, a szeme körül

vastagon elkenődött a smink. Mikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, felnézett.

– Úgy kábé fél óra múlva szörfleckém van, én meg még mindig be vagyok nyomva – mondta. Hunyorogva nézett Brire. – Hol voltál? Szarul nézel ki.

– Kösz! – Bri lehajolt, hogy kicipzározza a csizmáját. Sajogtak a lábai. – Hayley hol van? Ő is szörfözik?

– Nem láttam. – Melanie becsukta a szemét, és a falnak támasztotta a fejét. Bri megdermedt, egyik lába már szabadon volt, a másikat még mindig szorította a csizma. Felnézett.

– Mióta?

– Azt hiszem... a hétfői buli óta. – Melanie kinyitotta a szemét. – A francba!

Bri zavartan pislogott, aztán lerángatta a másik csizmáját is. Ledőlt az ágyra, és gyengéden meglökte Leah vállát.

– Hé, Leah! Ébresztő! Nem láttad tegnap Hayley-t?

Leah halkán felnyögött a párnája alatt. Összegömbölyödött, és a karját védekezően a feje köré fonta. Pár percig még noszogatni meg szólongatni kellett, hogy végre levegye a fejeről a párnát. Álmos szemekkel nézett fel rájuk.

– Hayley-t? Nem láttam... a hétfői buli óta.

Jeges rémület áradt szét Bri minden tagjában. Átnézte az üzeneteit. Hayley-től semmi sem jött hétfő délután óta.

Estére meghívtak egy buliba, egy
TENGERPARTI VILLÁBA. Jössz?

Három óra hosszat készülődtek. Hayley szokatlanul mély kivágású, szűk ruhát viselt, ami nagyon sokat láttatott sima, lebarnult

lábaiból. Ragaszkodott hozzá, hogy a legjobb formájukat hozzák. Valami srác hívta meg. Vett neki egy mai tai koktélt a Cabo Cantinában, és megkérte, hogy hívja el a legdögösebb barátnőit is.

Mindannyian vele tartottak. Felsétáltak egy kanyargós magánúton, ahol két természetes biztonsági őr intett nekik, hogy bemehetnek. Hatalmas, modern épület volt, szögletes formáit mintha egy szobrász tervezte volna. Minden szoba fényben és luxusban úszott. Melanie csípőjét a zenére riszálva azonnal elindult, és belevetette magát a tömegbe. Leah a konyhában megpillantott egy ismerős fiút biológiaóráról, és odahúzott hozzá. Hayley meg Bri a hátsó terasz felé nyomultak, hogy felmérjék a terepet. Egy hatalmas úszómedencére láttak rá, tengerkéken ragyogott, mögötte már a part húzódott feketén a holdfényben.

Hayley szemei ragyogtak, visszaverve a terasz színes lámpáinak fényét. Egész hétvégén ingadozott a kedélyállapota; hol szomorúság, hol dac vett erőt rajta. Bármelyik percben el tudta sírni magát, ám a következőben sarkon fordult, és valamelyik barátnőjére zúdította a dühét:

– Chad nem szabhatja meg nekem, mit csináljak! Kinek képzelem magát?

Már vagy századjára szakítottak a pasijával, de akkor éjjel Hayley izgatottnak tűnt. Mintha az összes szívfájdalmát levedlette volna, mint egy gubót, és tisztán, frissen, megújulva került volna ki belőle. Bedobták magukat a táncoló testek tömegébe, a dübörgő basszus pedig egy időre minden gondolatot kisöpört Bri fejéből. Már nem számolta az órákat, se a legurított italokat – és a barátnőit sem.

Most eszébe jutott, hogy Leah kokainozott. Láta, ahogy egy antik dohányzóasztalkán előkészítette a csíkokat, hátrafogva hosszú, mézszínű haját, miközben előrehajolt. Aztán eszébe jutott az az

érzés is, mikor kezek simítottak végig a csípőjén, és közben egy fér-fihang akadozva azt mondta neki, hogy igazán szexi lenne, ha meg-növesztené a haját. Eszébe jutott, hogy egy-egy villanásra látta Hay-ley-t egy tökéletes szabású fehér öltönyt viselő srác fülébe suttog-ni, akinek égő tekintete volt, hosszú szempillái, és ajkát játékosan lebiggyesztette.

Ezen kívül minden homályba vezett. Másnap reggel egy kerti székben ébredt a medence mellett, a feje alá gyűrt táskával. Reszke-tett a kora reggeli hűvösben. Fogalma sem volt róla, hogy jutott az-tán haza.

– Láttátok elmenni valakivel a buliról? – nézett Bri a barátnőire. Mindketten a fejüket ingatták.

– Szerintem jól van – jelentette ki Melanie tétován. – Lehet, hogy összejött valami pasival a buliban. Előbb-utóbb fel fog bukkanni.

– De hát megígértük, hogy legalább naponta keressük egymást. Megígértük. – Bri hangja élesebb volt, mint amilyennek szánta. Még idefelé jövet a buszon megállapodtak egymással, hogy bármi is történik majd velük, akármilyen jól is fognak szórakozni, vigyáz-nak egymásra. Az üres érzés egyre inkább elhatalmasodott rajta. Megnyitotta a telefonján az SMS-ablakot, és beírt egy új üzenetet.

Hol vagy? Gyere, reggelizzünk együtt!
Írj vissza most azonnal!

Most már csak várniuk kellett. Talán igaza volt Melanie-nak... Hayley csak elvesztette az időérzékét, ahogy egyébként ők is. Vala-hol odakint volt, és nyilván remekül szórakozott. De aztán mikor Leah és Melanie felkelt, hogy reggelizni induljanak, Bri a telefonját szorongatva nemet intett a fejével. Egyedül maradt a motelszobában,

didergett, de túl fáradt volt ahhoz, hogy átöltözzön. Megint írt Hayley-nek. Aztán megint.

Ne önzőzzél, Hayley, válaszolj!

Mindenki aggódik érted. ÍRJ!

Ha tíz percen belül nem adsz életjelet, hívjuk a rendőrséget. Ennyi. Tök komolyan.

Légyszi válaszolj!

Légyszi!

ELSŐ FEJEZET

— **É**S EZ MICSODA?

Veronica Mars egy kemény műanyag széken ült az ideggyógyász rendelőjében, keresztbe tett lábakkal. Motoroscsizmáját fel-alá lóbálta, miközben apja kivizsgálása zajlott. Keith Mars egy kis asztalnál ült és figyelt. A doktornő gondos, megfontolt mozdulatokkal rakosgatta elé a kártyákat, egyiket a másik után.

– Talicska – jött rögtön a válasz. Dr. Subramanian semmiféle válaszreakciót nem adott, csak rezzenéstelen arccal letette a kártyát a bal keze mellé.

Hűvös volt, és az állólámpáknak köszönhetően kellemes félhomály – a rendelőkben szokásos vakító neonvilágítás helyett. Mindig olyan volt itt, mintha kora este lett volna. Veronica megjátszott érdeklődéssel bújtta egy női magazin négy hónappal korábbi számát. „Hús ajándék hús dollárból” – ez volt a címe a cikknek, amin átsiklott a szeme.

– És ez mi?

– Egy krokodil.

Veronica felpillantott az apjára, aztán a lábának támasztott titánbotra vándorolt a tekintete. Két hónap telt el az autóbalesete óta, amiben majdnem életét vesztette. Jerry Sacks őrmesterrel találkozott a seriffhivatal korrupciós ügyei kapcsán, amikor egy kisteherautó oldalról nekik hajtott, azután visszafordult, és még egyszer beléjük ment. Sacks meghalt. Keith is csak azért maradt életben, mert Logan Echollsnak sikerült kihúznia a kocsiból, mielőtt az felrobbant volna.

A hivatalos verzió szerint – vagy legalábbis Dan Lamb seriff ezt adta be a médiának – Sackst megvesztegette egy helyi drogdíler, név szerint Danny Sweet. Miután az őrmester hagyta, hogy Sweet három emberét üzérkedés vádjával mégis letartóztassák, odaküldték a teherautót, hogy kinyírják Sackset. Ez baromság volt, de a helyi média nem volt hajlandó az ügy mélyére nézni.

Veronica a baleset óta egyfolytában gyözködte az apját, hogy mesélje el, mi történt, de Keith örjítően szűkszavú volt a részleteket illetően. Egyre csak azt hajtogatta, hogy „ez az én ügyem, nem a tiéd”, és ment köztük a játszmázás. Amikor Veronica ki akarta belőle húzni, hogy ki ülhetett a kormány mögött – Lamb? Egy másik őrmester? Vagy valaki más? –, minden alkalommal kitért a válaszadás elől. Mindössze annyit közölt, hogy a gyilkos nem őt akarta megölni, hanem Sackset, és hogy ennyi legyen elég.

– Gyertya. Gyűrű. Esernyő – sorolta most hangosan. Veronica szemügre vette az apját. A testén virító sötétlila zúzódások már halványodtak. A komoly sérülései viszont – a törött bordái, a megrepedt medencecsontja, a sérült mája – még gyógyulófélben voltak. Koponyacsonttörést is szenvedett, agyi vérömlenye meg enyhe agyzúzódása lett, és néhány hétre lelassult a reakcióideje. Miután az állapota stabilizálódott, az első napokban még meggyűlt a gondja a beszéddel, keresgélnie kellett a szavakat. Most viszont már többnyire gyorsan

és határozottan válaszolt dr. Subramanian kérdéseire. Veronica észrevette, hogy minden helyes válasz után kihúzza magát egy kicsit, mintha a sikerélmény javítana az állapotán.

– Nagyon jó, Mr. Mars.

A doktornő oxfordi akcentusa katonásan keménynek hangzott, de elégedettnek. Megeresztett egy mosolyt is, miközben a szókártyák gyűrött széleit simítgatta.

Veronica letette az újságot.

– Hogy látja, doktornő? Jobb, mint új korában? Tesztelhetem?

Dr. Subramanian drótkeretes szemüvege felett szigorú pillantást lövellt felé. Csikokban őszülő haját kontyban viselte, és még a rúzsáról is lerítt, hogy nem ismer tréfát. Veronica kedvelte a doktornőt.

– Hogy jobb, mint új korában, azt nem mondanám. Viszont meg vagyok elégedve. Milyen a reakcióideje, Mr. Mars?

– Villámgyors – felelte Keith, és egy hirtelen mozdulattal úgy tett, mintha pisztolyt rántana elő a zsebéből.

– Vannak hangulatingadozásai? Szokott furcsán viselkedni, vagy logikátlan dolgokat mondani? – kérdezte ezúttal Veronicához fordulva.

– Nem többször, mint egyébként – mosolygott rá apjára Veronica.

– Hm. – Dr. Subramanian a kezében lévő kartondossziéra nézett. – Hogy gyógyulnak a sérülései? Úgy látom, a héten már látta a belgyógyász.

– Azt mondta, nemigen fogom már lefutni a maratoni távot, de egy íróasztal mögött esetleg elüldögélhetek, és rendezgethetem a gemkapcsokat. Szeretnék mihamarabb visszaállni a munkába – mondta Keith, és megigazgatta a kabátját. Amióta kikerült a kórházból, mindennap gondot fordított rá, hogy ropogósra vasalt inget és nyakkendőt öltön, mintha az irodájába készülne.

– Hm. – Az orvos felnyitott egy kartonborítékot, és elővett néhány homályos MRI-felvételt, majd felerősítette őket egy képnéző panelre. Aztán felkattintotta a világítást, és felmarkolt egy kulcscsomót, amin egy lézeres mutatólámpa lógott. – Nos, a képek szerint az agy sok javulást mutat. Amint látják, a duzzanat majdnem teljesen eltűnt...

Veronica tekintetét elhomályosította a megkönnyebbülés, nem is láthatta tisztán a felvételeket. Lopva megtörölte a szemét. Most, hogy a gyógyulásnak nyilvánvaló jelei mutatkoztak, csak most tudatosult benne, hogy mennyire megviselték a történetek. Hogy milyen könnyen elveszítheti az édesapját. Ő volt a családja. Reggelente összeszorult gyomorral ébredt, és várta, hogy minden rendbe jöj-
jön.

Mert a „normális” a jelszó, igaz? Megmosolyogta magát egy kicsit. Semmi sem volt rendben az életében, mióta kilenc hosszú, csöndes és *normális* év után visszatért Neptune-ba. Tizenévesként mindenáron el akart húzni innen, el a pénzemberek és a korrupció vezette város korlátai közül, el a fiatalon szerzett fájdalmas emlékektől. És el is ment, legalábbis egy időre. Először a Stanfandra, azután a Columbia Egyetem jogi karára. Egész jó kis életet hozott össze magának. Volt egy lepattant brooklyni lakása, a Prospect Parktól egy köpésre; kapott egy álláslehetőséget a Truman-Manntól, ahol lehetősége volt New York legrámenősebb ügyvédeitől tanulni. És volt egy okos, helyes, kiegyensúlyozott pasija, Piz.

De mindezt otthagya. Elég volt egyetlen hívás, hogy visszatérjen Neptune-ba. Amikor a gimnáziumi szerelmét, Logant megvádolták az exbarátnője meggyilkolásával, otthagytott csapat-paport, és rohant haza, hogy bizonyítsa a srác ártatlanságát. Meg is találta a valódi gyilkost, és közben visszatalált egy kicsit az elveszett, régi

énjéhez, ahhoz, aki tudta, hogy ő a szíve mélyén nem ügyvéd, hanem magánnyomozó.

Aztán újra rátalált Loganre. Most ő volt a... kije is? *A régi-új pasija? A szerelmese? A Skype-partnere? A levelezőpartnere? A partnere?* Bárhogy is nevezzük, Logan e-mailjei megtöltötték a postaládáját. Néha ötöt is küldött naponta, rövideket és vicceseket. Máskor hosszabbakat, komolyabbakat. Ő mindig könnyed, humoros hangnemben válaszolt. Ez volt a védjegye – egy-egy poén, egy jó beszólás. Így terelte el saját figyelmét a valódi érzéseiről. Így bírta ki Logan örökös hiányát anélkül, hogy elviselhetetlenül fájt volna. De most komolyan, mit is mondhatott volna, ami akár csak megközelítheti azt, amit érez?

Emlékei szerint a legbékésebb pillanataikat Logan legutóbbi bevonulása előtt töltötték egymással, akkor is, ha beleszámítja, hogy ő épp aggódott az apjáért. Hosszú idő óta akkor először érezte úgy, hogy kerek a világ. Azután persze Logan elment.

– ...úgyhogy jó lenne, ha a biztonság kedvéért adna magának még úgy két hetet. Azután dolgozhat, feltéve, hogy lassan, a könnyebb feladatokkal kezdi. – Dr. Subramanian hangja ismét eljutott hozzá. – De Miss Mars, kérem vigyázzon, nehogy az apja túlterhelje magát. Ha hirtelen valami túlságosan megerőltető dologba fogna, felhatalmazom rá, hogy hazaküldje.

– Hallod ezt? – kérdezte Veronica Keithtől. – A Mars Nyomozóiroda szert tett egy vadonatúj, alacsony bérkategóriás kisegítőre. Fénymásolás, kávé és levelezés a feladat, pofikám.

A férfi összedörzsölte a két tenyerét.

– Erre gyúrtam egész életemben.

Veronicának erőltetnie kellett a mosolyt. Viccelődésük ellenére enyhe aggodalom töltötte el. Persze megkönnyebbült, hogy az apja

lassan munkába állhat; tudta, milyen fontos ez neki. Annak idején, a gimnazista évei alatt ő is dolgozott a magánnyomozó cégében, a Mars Nyomozóirodában. Hivatalosan az ügyintézője volt. A gyakorlatban minden ügyet ő intézett, amire az apjának nem maradt ideje.

De most eltűnődött, milyen lesz majd, amikor együtt járnak be az irodába. Szalaggal kettéválasztják? Be tudnak szuszakolni oda még egy íróasztalt az apjái mellé? Elképzelt magának egy rózsaszín műanyag játék asztalkát, sarkán a következő címkével: ELSŐ IRODABÚTOROM A FISHER PRICE-TŐL. Láta magát, amint térdeit a melléhez húzva vadul gépel egy játék számítógépen, miközben az apja rajongva nézi.

Nevetséges. Végére is dolgoztak már együtt. Igaz, az apját nem tette túl boldoggá, hogy ő közben feladja fényes ügyvédi karrierjét, csak hogy hűtlen férjek meg feleségek után rohángászhasson a teleobjektívjével. Az utóbbi két hónapban Veronica el tudta hitetni vele, hogy segíteni akar rajta, amíg felépül, de ha szóba került a munka, egyre inkább érződött rajta a feszültség. Ha Veronica szólt neki, hogy soká jön, mert megfigyelésre megy, vagy megállapított valami vicceset vagy szokatlant egy-egy ügy kapcsán, az apja elhallgatott, és elfordította a tekintetét. Mintha kínos helyzetbe hozta volna magát, és őt is.

Keith képtelen volt megérteni, hogy miért jött vissza a lánya. Néha persze maga Veronica sem értette ezt. Neptune még mindig ugyanaz a csillogó, tengerparti kis koszfészek volt. Egy patinás bronz angyalra hasonlított, csak hogy egy sírkertben állt. De attól a perctől kezdve, hogy kézbe vette Logan ügyét, erős késztetést érzett, hogy megtalálja az igazságot a hazugságok kusza hálójában. Olyan

erős késztetést, mint mikor az embert magával ragadja egy áramlat.

Néhány perc múlva apjával együtt léptek ki a melengető napsütésbe. Ráesett a szeme sarkából, és miközben megtették a parkolóhoz vezető három lépcsőfokot, észrevette, hogy apja szája megfeszül. Keith Mars alacsony, zömök ember volt, majdnem teljesen kopasz. Sötét haja keskeny koszorúban futott körbe a fején. Markáns állán egy nap leforgása alatt kétnapos borosta nőtt. Úgy néz ki, mint egy zсарu, gondolta Veronica magában mosolyogva. Nyolc éve hordott utoljára egyenruhát, de neki már örökre zсарu marad.

– Milyen érzés egy lépéssel közelebb kerülni a tűzvonalhoz?

Keith játékosan megkocogtatta botjával a járdát.

– Úton vagyok, haladok, picike, bicegő léptekkel...

– Hé! – bökte oldalba finoman a lány. – Ha megbecsülöd magad, még azt is megengedem, hogy kitakarítsd az akváriumot.

Logan fényes, éjkék BMW kabriója kitűnt a rengeteg közepes méretű szedán közül. A fiú ragaszkodott hozzá, hogy amíg ő bevetésen van, kölcsönadja Veronicának.

– Az elkövetkező hat hónapban be leszek zárva egy óriási konzervdobozba a Perzsa-öbölben. Nekem minek?

Veronica megpróbált tiltakozni – hiszen tudta, hogy az autó többbe kerül, mint amennyit ő az elkövetkező évben keresni fog –, de mindig felvillanyozta kicsit, amikor becsusszant az ülésre. És nem csupán azért, mert a műszerfal úgy nézett ki, mint egy úrhajóé, és mert a bőrborítás olyan puha volt, akár egy puttó popsija. Halvány, meghitt, erdőre emlékeztető illat maradt a sofőrülésben – Logan arcszészének távoli emléke. És amikor ujjai a kormányra fonódtak, szinte érezte a fiú kezét a sajátja alatt.

Kezded elveszíteni az eszed, Mars, mondta magának, miközben apja becsatolta magát. Nem engedheted meg magadnak, hogy szerelmes csitriként viselkedj.

Amúgy is, már két és fél hónapja ment így a dolog. Még röpkesháttizenkét nap, és Logan visszatér.

MÁSODIK FEJEZET

MIRE VERONICA HAZAFUVAROZTA AZ APJÁT, és visszafordult a Mars Nyomozóiroda felé, a forgalom rémálommá változott. A tavaszi szünet elhatalmasodott Neptune városán, a fékevesztett bulik minden dicsőségével együtt, és bár leginkább a parton és a tengerparti sétányon tombolt, terjedt befelé is, beszivárgott a vásárlónegyedbe és a történelmi belváros épületei közé. Az ittas és züllesztett alakok a város minden pontján előzönlöttek a szórakozóhelyeket, az éttermeket, az üzleteket, még hétfő délben is. Már több mint egy hete ez volt a helyzet, és Veronica tudta, hogy április közepéig már nem várható javulás. Egyetemek és főiskolák százai voltak a környéken elérhető távolságban, és mind más-más időpontban adta ki a szünetet.

Veronica a visszapillantó tükörbe nézett. Kocsisor – ameddig a szem ellátott, mozdulatlan járművek a napsütésben. A járdán nyüzsgtek a diákok, egymásnak kiáltoztak, a magasba emelve borosüvegeiket pohárköszöntőket rögtönöztek. A jelek szerint Neptune közterületen való alkoholfogyasztásra vonatkozó törvényeit szelektíven alkalmazták. De ez már csak így volt a tavaszi szünet háromhetes időszaka alatt. Neptune-ban a pénz beszélt, és Dan Lamb

seriffnél senkinek nem volt jobb füle hozzá, hogy ezt meghallja. Az év legnagyobb részében az utca „nemkívánatos elemeit” üldözte (értsd: bárkit, aki közelebbi ismeretségbe került a szegénységgel), hogy aztán a tizenennyolc évesek tömeges nagy ivászatai felett szemet hunyhasson.

Valaki ráfeküdt a dudára. Egy tollas póttincseket viselő lány a csatorna fölé hajolt, belehányt, azután ment tovább, mintha mi sem történt volna. Egy csapat görkorigó bikinis csaj suhant át az úttesten nevetgélve, néhány fiú a járdáról filmezte őket a mobiljával. Veronica felsóhajtott. Az autórádióval vacakolt. Hazafelé menet megengedte az apjának, hogy állítgassa a rádióadókat, így aztán most a Blue Öyster Cult nevezetű öreg rockbanda harsogott a hangszórókból, a kolompjuk hangosan és büszkén kongott. *Van vagy ötszáz csatorna ezen, de ő egyenesen 1976-ba ment. Van, akin nem lehet segíteni.* Az állomás keresővel szórakozott, hátha talál valamit, amivel könnyebben telik az idő.

– Egyet megmondhatok: én ugyan nem engedném a saját lányomat Neptune-ba a tavaszi szünet idején.

Veronica keze megállt a levegőben. Azonnal felismerte ezt a hangot. Trish Turley volt az. Nagy, szőke és texasi. Hangja, akár egy bosszúszomjas fúriáé, úgy hasította át az étert. Tévés show-műsorával naponta jelentkezett a CNN-en, Neptune helyi rádiója pedig közvetítette az adást.

– Az a hely a hormonok, a drog és az alkohol melegágya. A fiataloknak manapság nem tanítják meg, hogy hol a határ. És tudják, hogy viselkednek ezek a lányok? – Szinte látta az ember, ahogy helytelenítően csóválja a fejét. – Nem kell hozzá mást tenni, csak rákeresni az interneten Neptune-ra, és egy csomó videót találnak, amiken ezek a lányok ingyensőrért cserébe a mellüket mutogatják. Aztán persze meg vagyunk döbbenve, amikor valamelyiknek baja esik.

Ah, a hatásvadász újságírás biztos receptje: megalázni a rosszlányokat, és ráhúzni az áldozatra a vizes lepedőt. Trish Turley szerette magát az „áldozat jogainak” szószólójaként beállítani, de amikor úgy adódott, hogy a társadalom problémáira terelheti a figyelmet (amit a kiváltságosok rózsaszín szemüvegén keresztül érzékelt), akkor aztán minden oldalról körbejárta a témát. Romlott fiatalság? Pipa. Erkölcsei fertő? Pipa. Eltűnt fehér lány? Na, tessék!

Azt azonban Veronica is nyugtalanítónak találta, hogy a tizennyolc éves Hayley Dewalt eltűnése szinte semmi hatást nem gyakorolt a fergeteges bulisorozatra. A hír hétvégén ütött be: Hayley, a kaliforniai Berkeley Egyetem hallgatója, közel egy hete eltűnt. A városban uralkodó fergeteges fesztiválhangulatból ítélve viszont ezt senki meg nem mondta volna. Dübörgött a basszus, és ugyanúgy folyt a sör. Veronica nem is tudta pontosan, mit vár az egyetemistáktól egy ilyen helyzetben, amikor egy társuk egyszerre csak felszívódik. De az a vak és mámoros elszántság, amivel zavartalanul buliztak tovább, mintha nekik semmi bajuk nem eshetne, még őt is meglepte. Nem hitte, hogy benne valaha is ilyen fékezhetetlen, megveszekedett lélek munkált volna, még diákkorában sem.

– És aztán itt van ez a botcsinálta fakabát.

Erre felfigyelt. Hangosított egy kicsit a rádión.

– Ez a Dan Lamb? Micsoda bolondot csinál magából! Ki az, aki a közszolgálati tévében, a 2005-ben eltűnt Natalee Holloway utáni világban, kiejt olyat a száján, hogy nem kell aggódnunk egy eltűnt fiatal lány miatt? Remélem, Dewalték tudnak maguknak egy jó nevű ügyvédet. Egy per hátha felkeltené Lamb figyelmét.

Veronica arcán lassan szétáradt a mosoly. *Trish, Trish, Trish. Szinte semmi közös nincs bennünk, most legszívesebben mégis azonnal körbepusztulnánk.* Figyelte már Lambet néhány hónapja, leste az alkalmat,

hogy sarokba szoríthassa. De ha a seriff így folytatja tovább a dolgokat, sarokba szorítja ő saját magát.

A videofelvétel, amit Veronica a TMZ hírportálnak küldött, természetesen elindította a lavinát. Felvette ugyanis, amikor Lamb Bonnie DeVille meggyilkolásának kapcsán azt mondta: „Nem érdekel, hogy nem Logan tette. Amerika szerint bűnös, és nekem ennyi elég.” Ez a két mondat nagyot szólt a rádióban. Nyolc hónap múlva seriffválasztás, amin újra indulni fog, és most először nem számított tuti befutónak. A város pénzelitje még mindig őt támogatta – végül is az ő érdekeiket szolgálta –, de a népszerűsége az utóbbi hónapok során zuhanni kezdett.

– Hallgassuk meg, mit nyilatkozott, amikor a sajtó végül péntek délután sarokba szorította! – folytatta Turley.

A hangminőség megváltozott, az olcsó felvevő pattogott. Dan Lamb seriff hangja nyugodt volt, de kétségtelenül érződött rajta egy árnyalatnyi indulat.

– Határozottan azon vagyunk, hogy megtaláljuk Miss Dewaltot, de eddigi információink alapján semmi nem vall bűncselekményre. Bűnügyi nyomozást ezért jelenleg nem folytatunk, és eltűnt személy után sem adtunk ki körözést. Nézze – folytatta, megemelve hangját a hirtelen támadt zúgolódás miatt –, minden évben megesisik az ilyen. A fiatal leszakad a társaitól. Beszik, elfelejt jelt adni magáról, és mindenki pánikba esik. Aztán néhány nap múlva épségben előkerül. Itt, Neptune-ban jó a közbiztonság.

Aztán magában rájöhetett, hogy ilyen témában nem jó ötlet rögtönzött interjú adni, de betegesen szeretett a média figyelmének középpontjában állni. Ez nála egyértelműen családi örökség volt. Az öccse, Don – aki akkor volt seriff, amikor Veronica középiskolás – ugyanez a típus volt. Most pedig egész hétvégén ezeket a felvételeket

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

adják, ami igen rossz fényt vet a Neptune-i Seriffhivatalra, erkölcsileg és szakmailag is.

Megindult a forgalom. Veronica óvatosan navigálta az autót, így épphogy csak ki tudott kerülni két lányt, akik az út közepén gondoltak egymásnak tüzet adni. Mindketten beintettek nagy egyetértésben. Veronica lazán visszamatatott, majd jobbra vette az irányt, Neptune raktárnegyede felé.

A vöröstégla épület, ahol a Mars Nyomozóiroda helyet kapott, a huszadik század elején sörfözde volt, de az elmúlt tíz évben felosztották tetőtéri helyiségekre és irodákra. Veronica még mindig nem szokta meg. Annak idején, a gimnázium alatt, amikor az apja aszisztenseként dolgozott, egy szolid vásárlónegyedben béreltek irodát, amit könyvesboltok és kínai kifőzdék vettek körül. Ám amikor a '09er, egy exkluzív új nightclub megnyitott, a bérleti díj az egekbe szökött, és kiszorította apja egyszemélyes vállalkozását arról a környékről. A bérleti díj itt elviselhetőbb volt.

Bár ha hamarosan nem kap valami jó ügyet, mégsem lesz eléggé az.

A Mars Nyomozóirodát a bejárat feletti üvegbe maratott logó jelezte, a mindent látó szem emblémájának egy módosított verziója, vízszintes vonalakkal a háromszögben. Veronica lába alatt megnyikordultak a lépcsőfokok. Az épület ódon szagot árasztott. A levegő száraz volt, poros és fülledt. Ahogy felért, lendületből nyitott be a külső irodába vezető szárnyas ajtón.

A helyiség elegáns volt ugyan, de kopottas. A relaxán átszüremlő fény hosszú nyalábokban vetült a padlóra. A piszkosbarnára festett falak borongós hangulatot keltettek a sötétben. A színt inkább az ára miatt választották, semmint esztétikai okokból. Egy használt bútorként vett kanapé állt a folyosóra néző ablakok előtt, a sarokban